

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

1. en
2. mede ten behoeve van hun minderjarige kinderen,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 02/76126 en 02/76130 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van
20 december 2006 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 4 september en 6 september 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 20 december 2006, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo (hierna: de rechtbank), de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 april 2007, waar appellanten, in persoon en bijgestaan door mr. H. Postma, advocaat te Groningen, en de Staatssecretaris van Justitie, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1, 2a en 2b klagen appellanten dat – samengevat weergegeven en zoals ter zitting nader toegelicht – de rechtbank niet heeft onderkend dat de minister bij zijn beoordeling van hun vrees voor vervolging onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de problemen die zij hebben ondervonden van de zijde van een persoon genaamd en voorts dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, mede gelet op het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 21 juli 2004 inzake Armenië (hierna: het ambtsbericht), niet is gebleken dat essentiële voorzieningen voor hen niet beschikbaar zijn. Volgens appellanten tonen hun verklaringen aan dat zij zowel door als door andere medeburgers ernstige beperkingen van hun bestaansmogelijkheden hebben ondervonden. Bovendien hebben de minister en de rechtbank nagelaten de door hen ondervonden problemen bij het vinden van rechtsbescherming tegen te betrekken bij de beoordeling van hun vrees voor vervolging en het risico op een behandeling, als bedoeld in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), aldus appellanten.

2.1.1. In de voornemens tot afwijzing van de aanvragen, die in de besluiten van 4 september en 6 september 2002 zijn ingelast, heeft de minister zich met betrekking tot appellant sub 1 op het standpunt gesteld dat, hoewel hij is uitgeschoolden, mishandeld, gedwongen arbeid te verrichten voor voornoemd en discriminatoir is bejegend, niet aannemelijk is dat sprake was van substantiële discriminatie die maakt dat sprake is van

vervolgning, als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Aan dat standpunt heeft de minister ten grondslag gelegd dat uit de onderscheiden asielrelazen van appellanten is op te maken dat zij geen huisvestingsproblemen, beperkingen tot het verrichten van arbeid, financiële problemen of uitsluiting van medische noodvoorzieningen hebben ondervonden, nu zij beschikten over een woning, appellant sub 1 met vrienden handel heeft gedreven en appellanten daarvan goed konden leven en voorts appellanten tegen betaling medische behandeling hebben ontvangen.

2.1.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat, nu niet aannemelijk is dat essentiële voorzieningen voor appellanten niet aanwezig waren, de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet aannemelijk is dat het bestaan voor appellanten onhoudbaar is geworden. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de rechtbank, gelet op de door appellanten gestelde feiten en omstandigheden, tot een onjuist oordeel is gekomen. Voorts biedt de omstandigheid dat appellant sub 1 naar gesteld eenmaal in Jerevan zijn beklag heeft gedaan bij de (hogere) politieautoriteiten, omdat de politie in zijn dorp zijn klachten niet in behandeling heeft genomen, onvoldoende grond voor het oordeel dat de minister zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat niet aannemelijk is dat de (hogere) autoriteiten appellanten geen bescherming kunnen of willen bieden tegen voornoemde

Voorts klagen appellanten ten onrechte dat de minister en de rechtbank hebben nagelaten bij hun beoordeling te betrekken dat zij problemen hebben ondervonden bij het vinden van rechtsbescherming tegen de bejegening door

Uit de besluiten van 4 september en 6 september 2002 en de aangevallen uitspraak van 20 december 2006 blijkt dat de minister en de rechtbank dit onderdeel van het relaas hebben betrokken bij de beoordeling van de door appellanten gestelde vrees voor vervolging en het gestelde reële risico op een behandeling, als bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

De grieven falen.

2.2. In grief 3 klagen appellanten dat, gelet op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 11 januari 2007 in de zaak _____ tegen Nederland (AB 2007, 76) de rechtbank niet had mogen volstaan met een enkele verwijzing naar het ambtsbericht, nu in de zienswijze is gewezen op informatie uit een Country Report on Human Rights Practices van het United States Department of State (hierna: Country Report) van 4 maart 2002 en in het aanvullend beroepschrift van 13 oktober 2004 is gewezen op informatie uit een Country Report van 25 februari 2004 en informatie uit een rapport van de European Commission against Racism and Intolerance (hierna: de ECRI) van 8 juli 2003. Volgens appellanten komt niet alleen uit het ambtsbericht, maar ook uit voormelde objectieve bronnen naar voren dat sprake is van maatschappelijke discriminatie jegens _____ en desinteresse van de politie om bij misdaden tegen _____ handelend op te treden.

2.2.1. Ter zitting hebben appellanten verklaard dat de informatie uit het ambtsbericht niet afwijkt van of in tegenspraak is met de informatie uit de door hen genoemde bronnen, maar dat die bronnen de informatie uit het ambtsbericht bevestigen en aanvullen. Voorts is de informatie uit het door

appellanten aangehaalde Country Report van 25 februari 2004 verwerkt in het ambtsbericht. Hoewel het rapport van de ECRI in het ambtsbericht niet als bron wordt genoemd, wijkt de in dat rapport neergelegde informatie niet af van de informatie uit het ambtsbericht. Zowel uit het ambtsbericht als uit voornoemde Country Reports en het rapport van de ECRI komt eenzelfde beeld naar voren met betrekking tot de positie van [redacted] in Armenië. Deze informatie en het daaruit voortvloeiende beeld wijkt niet af van en is evenmin in tegenspraak met de informatie die de minister aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de rapporten concrete aanknopingspunten bieden om aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht te twijfelen. Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank geen grond hoeven vinden voor het oordeel dat de minister de motivering van de bij de rechtbank bestreden besluiten van 4 september en 6 september 2002 niet heeft mogen laten rusten op de daarin genoemde ambtsberichten. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat de rechtbank ter motivering van de aangevallen uitspraak niet mocht volstaan met te verwijzen naar het ambtsbericht.

De grief faalt.

2.3. In de grieven 4a en 4b klagen appellanten dat de rechtbank ten onrechte de bij het aanvullend beroepsschrift van 9 november 2006 overgelegde medische stukken niet met toepassing van artikel 83 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bij haar beoordeling heeft betrokken. Volgens appellanten had de rechtbank de minister dienen te vragen of sprake is van nova die gevolgen hebben voor de bij de rechtbank bestreden besluiten. De rechtbank heeft volgens appellanten ten onrechte overwogen dat geen sprake is van nova. De oudste medische informatie dateert weliswaar van 2004, maar is volgens appellanten eerst aangehecht aan een brief van 2 november 2006 en daarmee in hun bezit gekomen. Zij betogen voorts dat de stukken met inachtneming van de in artikel 8:58, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), vermelde termijn zijn ingediend. Bovendien noopt artikel 3 van het EVRM er toe onder omstandigheden de nationale procedureregels niet tegen te werpen, aldus appellanten.

2.3.1. De rechtbank heeft geen grond gevonden voor het oordeel dat de minister met betrekking tot de bij het aanvullend beroepsschrift van 9 november 2006 overgelegde medische stukken, diende te onderzoeken of sprake was van nieuwe feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000. Hiertoe heeft de rechtbank redengevend geacht dat de gestelde medische problemen reeds langer bestonden, zodat niet valt in te zien waarom appellante sub 2 deze problemen niet heeft aangevoerd in het aanvullend beroepsschrift van 13 oktober 2004.

2.3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 27 augustus 2004 in zaak no. 200404253/1, JV 2004/407), verbiedt geen rechtsregel dat, binnen de door de wet en de goede procesorde begrensde mogelijkheden, na afloop van de voor het indienen van beroepsgronden gestelde termijn alsnog aanvullende gronden worden ingediend. Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 11 november 2005 in zaak no. 200505151/1, ter voorlichting van

partijen aangehecht) komt de rechtbank, bij de beoordeling of de goede procesorde in de weg staat aan het betrekken van de in een zeer laat stadium aangevoerde beroepsgronden, enige beoordelingsruimte toe.

2.3.3. Uit een brief van 19 februari 2004, die als bijlage is gevoegd bij het aanvullend beroepschrift van 9 november 2006, blijkt dat appellante sub 2 sinds haar kinderjaren lijdt aan epilepsie en zij als gevolg van de gestelde gebeurtenissen in het land van herkomst lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (ptss). Gelet hierop valt niet in te zien waarom hetgeen in het aanvullend beroepschrift van 9 november 2006 is gesteld met betrekking tot de medische gesteldheid van appellante sub 2 eerst is aangevoerd meer dan twee jaar na het indienen van het aanvullend beroepschrift van 13 oktober 2004 en elf dagen vóór de behandeling van de zaak ter zitting bij de rechtbank. De omstandigheid dat appellanten naar gesteld eerst bij brief van 2 november 2006 in het bezit zijn gekomen van voormelde brief van 19 februari 2004 kan niet tot een ander oordeel leiden, nu appellanten redelijkerwijs op de hoogte moeten zijn geweest van de medische gesteldheid van appellante sub 2. De stelling van appellanten ter zitting dat zij niet eerder in staat zijn geweest gewag te maken van de medische gesteldheid van appellante sub 2, is eerst in hoger beroep – en daarmee tardief – aangevoerd, en doet bovendien aan het voorgaande niet af. De rechtbank heeft de beroepsgronden die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van appellante sub 2 aldus wegens strijd met de goede procesorde buiten haar beoordeling mogen laten. Dat deze gronden zijn ingediend met inachtneming van de in artikel 8:58 van de Awb gestelde termijn, maakt dit niet anders. De rechtbank is terecht niet toegekomen aan de beoordeling of de medische gesteldheid van appellante sub 2 nieuwe feiten en omstandigheden behelzen, als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000.

2.3.4. Voor zover appellanten betogen dat artikel 3 van het EVRM er toe noopt dat de nationale procedureregels in dit geval niet aan appellanten worden tegengeworpen, wordt overwogen dat slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden noodzaak kan bestaan om in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen (arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998, in de zaak *... tegen Nederland*, *...*). De grieven bieden geen grond voor het oordeel dat van dergelijke bijzondere feiten en omstandigheden sprake is.
De grieven falen.

2.4. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Leden, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

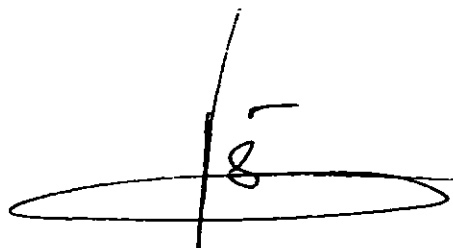
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 juni 2007

382-532.

Verzonden: **08 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

HET Raadskwartier

PRODUCTIE 2

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 02/76126 BEPTDN/BE
Awb 02/76130 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
burger van Armenië,
IND dossiernummer 0204.12.8008,
eiser,

en

geboren op
van Azerbeidjaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0204.12.8008,
eiseres,

alsmede hun minderjarige kinderen,

geboren op :

geboren op :

geboren op

gemachtigde: mr. H. Postma, advocaat te Groningen;

tegen

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verwaerder,
vertegenwoordigd door M.B.Y. Vet-Keizer, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 12 april 2002 hebben eisers een aanvraag ingediend tot het verlenen van een

Zaaknummer: Awb 02/76126 BEPTDN BE en Awb 02/76130 BEPTDN BE

blad 2

verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Op 1 augustus 2002 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvragen bekend gemaakt. Bij brief van 28 augustus 2002 hebben eisers hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluiten van 4 september 2002 en van 6 september 2002 heeft verweerder de aanvraag van eiser, respectievelijk eiseres afgewezen. Bij brieven van 1 oktober 2002 is daartegen beroep ingesteld. Deze beroepen zijn aangevuld bij brieven van 13 oktober 2004. Op 4 februari 2005 heeft verweerder een verweerschrift ingediend. Bij brief van 9 november 2006 hebben eisers de gronden van hun beroepen aangevuld.

Het beroep is ter zitting van 20 november 2006 behandeld. Eisers hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Het asielaanvraag van eisers komt op het volgende neer. Eiser is afkomstig uit Armenië. Hij behoort tot bevolkingsgroep van de Yeziden. Eiseres is Koerdische en zij heeft de Azerbeidzjaanse nationaliteit. Zij is moslima. Eiser heeft altijd in Armenië gewoond. Eiser heeft eiseres geschaakt, omdat de ouders van eiseres tegen het huwelijk waren. Eisers zijn daarna samen in Armenië gaan wonen. In 1994 hebben zij zich in gevestigd. Daar zijn eisers lastiggevallen door de Armeense bevolking, omdat eiser Yezid is en omdat hij is getrouwd met een moslim-vrouw. Eisers en hun kinderen werden vaak geslagen en uitgescholden en eiser werd onderbroken in het vasten volgens het Yezidi geloof doordat dorpelingen op hem spuugden. Eisers ondervonden vanaf 1998 in het bijzonder problemen van een man genaamd Hij had een boerderij in Deze man zette eisers onder druk, zij moesten gratis voor hem werken, hij sloeg hen, hij bedreigde hen en hij wilde geld van hen. Eiser heeft hierover een twintigtal keren geklaagd bij de politie, zelfs op het hoofdbureau van de politie in Yerevan, maar zij deden nooit iets voor eisers. Eiser is eenmaal met een stok met een spijker eraan op zijn hoofd geslagen. Een arts was pas bereid hem te helpen, toen hij hem betaalde. Een vrouw die eiseres medische hulp verleende, kreeg problemen met de dorpelingen. Vanwege zijn Yezid afkomst, kon eiser zijn produkten niet verkopen. Hij kreeg er geen, of weinig geld voor. Eiser had slechts drie vrienden. Dit waren zijn buurman, en twee mannen met wie hij samenwerkte. Op 20 of 21 maart 2002 en op 23 maart 2002 kwamen de ouders van deze twee mannen bij eisers thuis. Zij beschuldigden eiser van de dood van deze mannen. Eiseres was alleen met de kinderen thuis, eiser was bij het vee. Eiseres en de kinderen zijn geslagen. De ouders dreigden dat zij, wanneer eiser op 24 maart 2002 niet thuis zou zijn, hem zouden vermoorden. heeft eiser in zijn stal schuil gehouden en hij vertelde eiser dat de mannen dood waren en dat hun ouders dachten dat eiser erachter zat en dat zij hem zouden vermoorden. heeft eisers op 25 maart 2002 naar Tbilisi, in Georgië gebracht. vertelde eiser dat zijn stal na het vertrek van eisers was afgebrand, dat hij niet terug kon en dat hij gezocht werd -ook door de politie- en dat hij vermoord zou worden. Daarop hebben eisers op 3 april 2002 Georgië verlaten met behulp van een mensensmokkelaar. Een dag voor vertrek heeft het dochtertje van eisers, haar been gebroken in Tbilisi. Eisers hebben haar daarop achtergelaten bij de mensensmokkelaar, die haar eerst naar eisers ouders in Armenië en daarna naar Nederland zou brengen. Eisers weten niet waar nu is.

Verweerder heeft de aanvragen afgewezen en heeft daartoe het volgende aangevoerd. Eisers beschikken toerekenbaar niet over reis- of identiteitsdocumenten, dan wel over andere documenten die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Eisers kunnen zich niet enkel beroepen op afhankelijkheid van de reisagent.

Zaaknummer: Awb 02/76126 BEPTDN BE en Awb 02/76130 BEPTDN BE

blad 3

Het enkele behoren tot de Yezidische bevolkingsgroep is niet voldoende om tot vluchtelingenschap te concluderen. De discriminatie die eisers hebben ondervonden wegens de Yezedi-afkomst van eiser en het gemengde huwelijk van eisers, is niet substantieel te noemen nu eisers niet te maken hebben gehad met huisvestingsproblemen, beperkingen tot het verrichten van arbeid, financiële problemen of de uitsluiting van medische noodvoorzieningen. Eisers kunnen niet met indicatief bewijs aantonen dat zij de bescherming hebben gevraagd bij de autoriteiten. Dit gebeurde ook niet toen eiser bedreigd werd door de ouders van zijn twee gedode vrienden. Eisers hebben een vestigingsalternatief in Armenië dan wel in Azerbeidzjan.

De vluchtrelazen van eisers, gezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Armenië, leiden niet tot de conclusie dat juist eisers bij terugkeer naar Armenië zullen worden onderworpen aan een behandeling als verboden in artikel 3 Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Eisers stellen zich in beroep op het standpunt dat nu verweerder uitgaat van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, geen betekenis toekomt aan het feit dat verweerder het aan eisers toerekent dat zij geen documenten kunnen overleggen ter onderbouwing van hun identiteit, nationaliteit en reisroute. De reisagent weigerde hen de documenten terug te geven. Andere documenten zijn verloren gegaan toen het huis van eisers is afgebrand. Nu verweerder uitgaat van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, dient te worden beoordeeld of de verklaring die eiser van heeft ontvangen, past in het geschetste relaas. Eisers hebben wel degelijk te maken gehad met substantiële discriminatoire bejegening door de burgerbevolking wegens hun gemengde etnische afkomst en door Eisers hebben hiervoor bescherming proberen in te roepen bij de politie in hun woonplaats. Nadat deze bescherming niet werd geboden, heeft eiser zich, tevergeefs, gewend tot de hogere autoriteiten in Jerevan. Ook wilde de politie geen bescherming bieden tegen de bedreiging door de ouders van de twee 'vrienden' van eiser. Nu verweerder uitgaat van de geloofwaardigheid van het asielrelaas hoeven zij hun verklaringen hieromtrent niet met indicatieve bewijzen aan te tonen. Nu de autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de vervolging van eisers in Armenië, is sprake van een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM. Eisers wijzen in dit verband op de algemene ambtsberichten inzake Armenië van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 1998, van juli 2004 en van december 2005, op het *Country Report* van het *US State Department* van 25 februari 2004 en op een rapport van 8 juli 2003 over Armenië van de *European Commission against Racism and Intolerance* (ECRI). Eisers kunnen zich niet elders in Armenië of in Azerbeidzjan vestigen. Eiseres heeft niet meer de Azerbeidzjaanse nationaliteit. In het aanvullend beroepsschrift stelt eiser zich op het standpunt dat zich omstandigheden voordoen als bedoeld in artikel 83, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Na het besluit van 2 september 2002 is gebleken dat eiseres lijdt aan epilepsie en aan PTSS, zoals blijkt uit de overgelegde brief van 2 november 2006 van de sociaal geneeskundige, dr. J. Bruins. Verweerder dient medisch advies in te winnen bij het Bureau Medische Advisering (BMA) over de vraag of terugkeer van eiseres naar Armenië, dan wel naar Azerbeidzjan een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren. Eiser verwijst hiertoe naar een aantal overgelegde stukken.

3. Overwegingen

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan

Zaaknummer: Awb 02/76126 BEPTDN BE en Awb 02/76130 BEPTDN BE

blad 4

de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;
- e. (...)
- f. (...).

Artikel 31, eerste lid, Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 1, onder 1, Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag). Ingevolge artikel 1(A)-2 Vluchtelingenverdrag worden als vluchteling aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vooropgesteld wordt dat de algehele situatie in Armenië niet zodanig is dat asielzoekers afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Beslissend is derhalve de individuele situatie van eisers, gezien in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst. In dat licht zal aannemelijk moeten worden dat er met betrekking tot eisers persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die de vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

De rechtbank overweegt als volgt. In het bestreden besluit, waarin het voornemen als herhaald is ingelast, heeft verweerder zich primair op het standpunt gesteld dat de verklaringen dat eiser wordt gezocht en is beschuldigd van de dood van zijn twee vrienden positieve overtuigingskracht ontberen. Verweerder heeft deze verklaringen niet geloofwaardig geacht, nu eiser deze enkel baseert op verklaringen van derden, die niet kunnen worden aangemerkt als objectief verifieerbare bronnen. Bovendien stelt verweerder zich op het standpunt dat eisers geen pogingen hebben ondernomen de bescherming van de autoriteiten in te roepen tegen de bedreiging van de ouders van de twee gedode vrienden. Subsidiair heeft verweerder overwogen dat wanneer eiser zou worden gezocht als getuige dan wel verdachte van een communu delict, dit geen aanknopingspunten heeft met het Vluchtelingenverdrag, temeer nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat indien hij strafrechtelijk zou worden vervolgd, hem een discriminatoire of disproportionele behandeling te wachten staat.

Ter zitting heeft verweerder gesteld dat het gehele asielrelaas van eisers geloofwaardig wordt geacht. De rechtbank leidt hieruit af dat verweerder zijn primaire standpunt als verwoord in het bestreden besluit heeft laten vallen. Derhalve is thans de vraag aan de orde of de subsidiaire toets van verweerder de toets der kritiek kan doorstaan.

Zaaknummer: Awb 02/76126 BEPTDN BE en Awb 02/76130 BEPTDN BE

blad 5

Nu dient te worden uitgegaan van de door eisers gestelde feiten, is naar het oordeel van de rechtbank geen plaats voor toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw 2000 bij de beoordeling of de conclusie gerechtvaardigd is dat eisers gegronde vrees hebben voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dan wel dat eiser bij terugkeer een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Mitsdien beperkt de rechtbank zich bij de verdere beoordeling van het beroep tot de vraag in hoeverre eiser, uitgaande van de door hem gestelde feiten, voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 in aanmerking komt.

Op basis van hetgeen is gesteld in paragraaf C1/4.2.5.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) kan discriminatie door de autoriteiten en/of door medeburgers onder omstandigheden als daad van vervolging worden aangemerkt. Daartoe dient de vreemdeling aannemelijk te maken dat de discriminatie voor hem persoonlijk heeft geleid tot ernstige beperkingen in zijn bestaan en dient voorts aannemelijk te zijn dat de autoriteiten hem niet hebben kunnen of willen beschermen tegen deze vorm van discriminatie.

Eisers hebben aangegeven dat zij het slachtoffer zijn geworden van vervolging door medeburgers en door Murad en van discriminatie op basis van eisers Yezidi-afkomst en van het etnisch-gemengde huwelijk van eisers. Zij stellen voorts dat de overheid van Armenië geen bescherming kon of wilde bieden tegen de gestelde discriminatie. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht overwogen dat de gebeurtenissen waar eisers het slachtoffer van zijn geworden niet kunnen leiden tot de conclusie dat het leven voor eisers onhoudbaar is geworden. De problemen van eisers zijn met name terug te voeren op een vete met Uit het dossier blijkt niet dat essentiële voorzieningen zoals werken, opleiding en gezondheidszorg niet voor eisers aanwezig zijn. Daarbij neemt de rechtbank in overweging dat het algemeen ambtsbericht van 21 juli 2004 inzake Armenië geen grond biedt voor het oordeel dat de Yezidi-afkomst van eiser, dan wel de Koerdische afkomst van eiseres aanleiding geven voor gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Uit voornoemd ambtsbericht valt evenmin af te leiden dat het etnisch-gemengde huwelijk van eisers in dit verband als een risico-factor moet worden aangemerkt.

Wat betreft de verklaringen van eiser dat hij beschuldigd is en gezocht wordt in verband met de dood van zijn twee vrienden, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat deze omstandigheid geen aanknopingspunt biedt met het Vluchtelingenverdrag.

Verweerder heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat eisers geen vluchteling zijn.

Eisers hebben, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk gemaakt dat zij gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het licht van de omstandigheid dat eiser wordt gezocht voor de dood van zijn vrienden, kunnen volstaan met de overwegingen zoals opgenomen in het bestreden besluit.

In de nadere gronden van beroep is namens eiseres aangevoerd dat haar medische situatie zich verzet tegen uitzetting. De rechtbank dient zich daartoe uit te laten over de vraag of de verweerder dient te onderzoeken of deze omstandigheid is aan te merken als een nieuw feit of omstandigheid in de zin van artikel 83 Vw 2000. De rechtbank beantwoordt deze vraag

Zaaknummer: Awb 02/76126 BEPTDN BE en Awb 02/76130 BEPTDN BE

blad 6

ontkennend. Hiertoe acht de rechtbank redengevend dat uit het dossier blijkt dat de gestelde medische problemen die eiseres ondervindt ten gevolge van een PTSS en epilepsie reeds langer bestonden. In een brief van 19 februari 2004 schrijven artsen van de GGZ Noord-Drenthe dat eiseres sinds haar kinderjaren lijdt aan epilepsie. In diezelfde brief concluderen deze artsen dat eiseres lijdt aan een PTSS. Niet valt in te zien waarom eiseres haar medische problemen niet heeft aangevoerd in de gronden van het beroep zoals ingediend op 13 oktober 2004. Er is derhalve geen grond voor het oordeel dat de gestelde medische omstandigheden niet eerder in de procedure naar voren hadden kunnen en derhalve behoren te worden gebracht.

Niet is gebleken van zodanig klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verlangd kan worden dat eisers terugkeren naar het land van herkomst.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Zaaknummer: Awb 02/76126 BEPTDN BE en Awb 02/76130 BEPTDN BE

blad 7

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. dr. E. Venekatte en in tegenwoordigheid van
mr. M.H. Pluijmen als griffier in het openbaar uitgesproken op **20 DEC 2006**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **20 DEC 2006**

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Korreweg 66
9715 AD Groningen
Postbus 1010
9700 BA Groningen

T 050 - 57 57 850
F 050 - 57 72 288

E Info@hetraadskwartier.nl
I www.hetraadskwartier.nl

Secretariaat:
mw. J. Springeikamp

Advocaten & Procureurs:
mw. mr. J.M.J. Lubbers
mw. mr. M. Haanstra
mw. mr. P.A.J. Mulders
mw. mr. H. Postma

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Per post en per fax: 070 - 3651380
Aantal pagina's (incl. producties): 17

RAAD VAN STATE	
412	INGEKOMEN
B	17 JAN 2007
ZAAKNR.	
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

Groningen, 17 januari 2007

APPÈLSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 02 / 76126 en Awb 02 / 76130

Naam: en alsmede hun drie minderjarige kinderen
Nationaliteit: Armeense (man) en Azerbeidzjaanse (vrouw)
IND dossiernummer: 0204.12.8008
geboortedata: en:

Hoogedelgestrenge Heer, Vrouwe,

De heer hierna te noemen appellant, en diens echtgenote hierna te noemen appellante, respectievelijk van Armeense en Azerbeidzjaanse nationaliteit, momenteel verblijvende in het AZC te 's-Gravendeel, ten deze woonplaats kiezende te 9701 BA Groningen, postbus 1010, op het kantoor van mr. H. Postma, die verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellanten tot het instellen van dit hoger beroep en als hun advocaat zal optreden (productie 1) met het recht van vervanging, hebben op 12 april 2002 (mede namens hun minderjarige kinderen) een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Na intrekking van de beschikkingen d.d. 15 april 2002 op de aanvragen van appellanten heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, hierna te noemen verweerder, op 1 augustus 2002 een nieuw voornemen tot afwijzing van de aanvragen uitgebracht. Bij brief van 28 augustus 2002 heeft de toenmalige gemachtigde een zienswijze kenbaar gemaakt op het voornemen van 1 augustus 2002. Verweerder heeft bij beschikkingen van respectievelijk 4 september 2002 (ten name van appellant) en 6 september 2002 (ten name van appellante) de asielaanvragen afgewezen.

Op 1 oktober 2002 is namens appellanten een beroepschrift ingediend. Bij brieven van 13 oktober 2004 en 9 november 2006 werd dit beroep met gronden onderbouwd. Het beroep is ter zitting van 20

november 2006 behandeld. Bij uitspraak van 20 december 2006 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het beroep ongegrond verklaard (productie 2). Tegen deze uitspraak keert zich dit appèlschrift.

Het appèlschrift berust op de navolgende grieven. Bij de grieven wordt de overweging geciteerd waar de betreffende grief zich tegen richt.

Grief 1: de rechtbank heeft een evidente ommissie in de besluitvorming en daarmee een schending van artikel 3:2 Awb gepasseerd. Deze ommissie bestaat eruit dat verweerder ten onrechte de jarenlange dwang- c.q. slavenarbeid voor niet heeft betrokken bij de beoordeling van de ernst van de door appellanten ondervonden beperkingen in hun bestaan.

Op pagina 5, vierde alinea, overweegt de rechtbank als volgt: *"Eisers hebben aangegeven dat zij slachtoffer zijn geworden van vervolging door medeburgers en door en van discriminatie op basis van eisers Yezidi-afkomst en van het etnisch-gemengde huwelijk van eisers. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht overwogen dat de gebeurtenissen waar eisers slachtoffer van zijn geworden niet kunnen leiden tot de conclusie dat het leven voor eisers onhoudbaar is geworden. De problemen van eisers zijn met name terug te voeren op een vete met*

Toelichting

De rechtbank heeft eraan voorbij gezien dat verweerder de problemen met in het geheel niet heeft betrokken bij de beoordeling van de door appellanten ondervonden discriminatie en de vraag of hun leven in Armenië onhoudbaar is geworden. Zulks terwijl in de aanvullende gronden van het beroep (zie punt 8, productie 3) zeer duidelijk werd aangegeven dat dit een belangrijk aspect betreft bij deze beoordeling en ook dient te worden gezien als een significante indicatie voor de ernst van de beperkingen in de bestaansmogelijkheden voor appellanten. Dit klemmt te meer nu de rechtbank heeft vastgesteld (zie pagina 4 van de uitspraak, laatste alinea) dat het asielrelaas van appellanten geloofwaardig is bevonden door verweerder, zodat van de door appellanten gestelde feiten dient te worden uitgegaan.

Grief 2a: de rechtbank reduceert de problemen van appellanten ten onrechte tot een vete met - waarbij zij aangetekend dat de kwalificatie 'vete' onjuist is - en verzulmt de gedwongen arbeid voor en mishandelingen door te betrekken bij het oordeel omtrent de beperkingen van de bestaansmogelijkheden.

Grief 2b: ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat uit het dossier niet blijkt dat essentiële voorzieningen zoals werken, opleiding en gezondheidszorg voor appellanten niet aanwezig zijn.

Voor zover terzake relevant, overweegt de rechtbank het volgende: *"De problemen van eisers zijn met name terug te voeren op een vete met Uit het dossier blijkt niet dat essentiële voorzieningen zoals werken, opleiding en gezondheidszorg niet voor eisers aanwezig zijn. Daarbij neemt de rechtbank in overweging dat algemeen ambtsbericht van 21 juli 2004 inzake Armenië geen grond biedt voor het oordeel dat de Yezidi-afkomst van eiser, dan wel de Koerdische afkomst van eisers aanleiding geven voor gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag."*

Toelichting grief 2a

De rechtbank heeft miskend dat de ondervonden discriminatie zich verder uitstrekt dan tot de problemen met Uit het - voor waar gehouden - asielrelaas van appellanten komt duidelijk naar voren dat appellanten naast de problemen met dikwijls te maken hadden met discriminatie en mishandelingen door (andere) medeburgers. Ten onrechte doet de rechtbank de problemen van appellanten af als een vete met I Uit het asielrelaas van appellanten blijkt in het geheel niet van een vete, zijnde een (volgens de Van Dale) voortdurende, latente vijandschap tussen personen, geslachten of volken na en wegens een onrecht dat de ene partij de andere heeft aangedaan. Appellanten werden daarentegen blootgesteld aan jarenlange dwang- c.q. slavenarbeid voor en

mishandelingen door de welgestelde en invloedrijke zakenman in diens pluimveebedrijf in Arzni (Armenië). De rechtbank heeft de problemen met dan ook onjuist gekwalificeerd en heeft (mede daardoor) verzuimd deze problemen te betrekken bij het oordeel over de beperkingen van de bestaansmogelijkheden als bedoeld in paragraaf C1/4.2.5 van de Vreemdelingencirculaire. Bovendien hebben verweerder en rechtbank nagelaten de door appellanten ondervonden problemen bij het vinden van rechtsbescherming in verband met de dwangarbeid voor genoemde Murad mee te nemen bij de beoordeling van vluchtelingenstatus alsmede bij de toetsing aan artikel 3 EVRM.

Toelichting grief 2b

Het oordeel dat uit het dossier niet blijkt dat essentiële voorzieningen zoals werken, opleiding en gezondheidszorg voor appellanten niet aanwezig zijn berust op een misvatting en getuigt van een onnauwkeurige lezing van het dossier. In dit verband mag worden volstaan met verwijzing naar punt 7 en punt 8 van de aanvullende gronden van het beroep. Daarbij werden enkele verklaringen van appellant(en) geciteerd welke aantonen dat appellanten wel degelijk ernstige beperkingen in hun bestaan ondervonden.

Grief 3: de rechtbank had niet mogen volstaan met een enkele verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 21 juli 2004 inzake Armenië. Dit klemmt te meer daar ook andere bronnen werden ingeroepen door appellanten.

Aldus de rechtbank: *"Uit het dossier blijkt niet dat essentiële voorzieningen zoals werken, opleiding en gezondheidszorg niet voor eisers aanwezig zijn. Daarbij neemt de rechtbank in overweging dat algemeen ambtsbericht van 21 juli 2004 inzake Armenië geen grond biedt voor het oordeel dat de Yezidi-afkomst van elser, dan wel de Koerdische afkomst van eiseres aanleiding geven voor gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag."*

Toelichting

De rechtbank heeft bij haar overwegingen terzake van de vrees voor vervolging tengevolge van discriminatie het ambtsbericht als uitgangspunt genomen. Hiermee heeft zij miskend dat het relaas van appellanten geloofwaardig is bevonden en daarmee maatgevend had dienen te zijn voor de beoordeling. Nu het asielrelaas van appellanten voor waar is gehouden, kan de rechtbank niet met een enkele verwijzing naar het ambtsbericht oordelen dat de Yezidi-afkomst van appellant en de Koerdische afkomst van appellante geen aanleiding geven voor gegronde vrees voor vervolging. Dit klemmt te meer daar niet alleen uit het door de rechtbank aangehaalde ambtsbericht doch ook uit andere objectieve bronnen blijkt dat sprake is van maatschappelijke discriminatie jegens Yeziden en van desinteresse van de politie bij misdaden tegen Yeziden. Appellanten hebben in de zienswijze, de initiële gronden van het beroep en de aanvullende gronden van het beroep verwezen naar andere objectieve bronnen, waaronder het *Country Report on Human Rights Practices* van het U.S. Department of State (Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten) en een rapport van de European Commission against Racism and Intolerance (ECRI). In de door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens gewezen uitspraak van 11 januari 2007 in de zaak *versus* Nederland (nr. 1946/04) benadrukt het Hof dat de beoordeling door de staat of er een risico van schending van artikel 3 EVRM bestaat, deugdelijk en voldoende moet zijn onderbouwd. Deze onderbouwing moet geschieden aan de hand van informatie uit nationale bronnen en informatie uit andere betrouwbare en objectieve bronnen. Het Hof noemt als voorbeelden van laatstgenoemde bronnen: andere staten, organen van de Verenigde Naties en gerenommeerde NGO's. Aldus het Hof: *"136 (...) the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other, reliable and objective sources, such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations."*

Grief 4a: de rechtbank heeft ten onrechte geen toepassing gegeven aan de in artikel 83, derde lid, Vw voorgeschreven handelwijze.

Grief 4b: voor zover de rechtbank niettegenstaande het betoog in grief 4a juist heeft gehandeld, heeft de rechtbank ten onrechte geconcludeerd dat geen sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 83 Vw.

Op pagina 5 (onderaan) en pagina 6 (bovenaan) van de uitspraak wordt het volgende door de rechtbank overwogen: *"In de nadere gronden van het beroep is namens eiseres aangevoerd dat haar medische situatie zich verzet tegen uitzetting. De rechtbank dient zich daartoe uit te laten over de vraag of de verweerder dient te onderzoeken of deze omstandigheid is aan te merken als een nieuw feit of omstandigheid in de zin van artikel 83 Vw 2000. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. Hiertoe acht de rechtbank redengevend dat uit het dossier blijkt dat de gestelde medische problemen die eiseres ondervond ten gevolge van een PTSS en epilepsie reeds langer bestonden. In een brief van 19 februari 2004 schrijven artsen van de GGZ Noord-Drenthe dat eiseres sinds haar kinderjaren lijdt aan epilepsie. In diezelfde brief concluderen deze artsen dat eiseres lijdt aan PTSS. Niet valt in te zien waarom eiseres haar medische problemen niet heeft aangevoerd in de gronden van het beroep zoals ingediend op 13 oktober 2004. Er is derhalve geen grond voor het oordeel dat de gestelde medische omstandigheden niet eerder in de procedure naar voren hadden kunnen en derhalve behoren te worden gebracht."*

Toelichting grief 4a

Gelet op het bepaalde in het derde lid van artikel 83 Vw had de rechtbank verweerder de vraag dienen voor te leggen: *'Is er sprake van nova, en zo ja, welke gevolgen hebben die nova voor het bestreden besluit?'* (Zie Tekst en Toelichting Vreemdelingenwet 2000 en TK nr. 7, p. 65) Verweerder had hierop schriftelijk dienen te reageren. De rechtbank heeft dit voorschrift ten onrechte gepasseerd.

Toelichting grief 4b

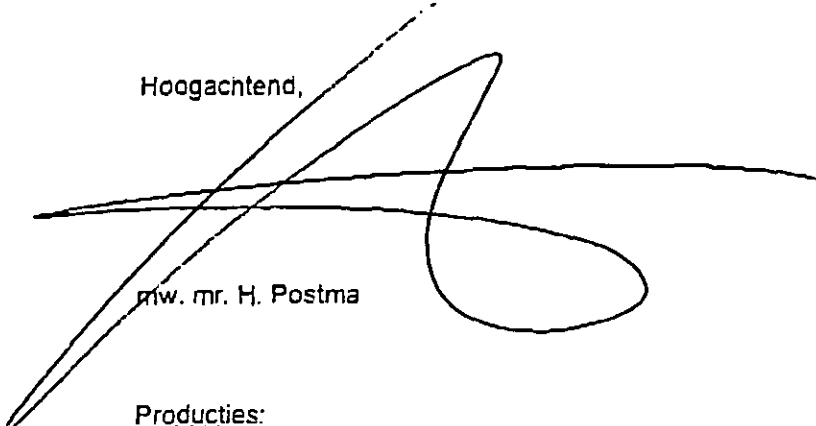
Nu de medische informatie eerst bekend is geworden na de bestreden beschikking van 6 september 2002 is deze per definitie te laat bekend geworden om nog te worden betrokken bij de besluitvorming van verweerder. De oudste medische informatie dateert weliswaar van 2004, doch deze informatie is opgenomen in een brief van de GGZ Noord-Drenthe van 19 februari 2004 welke niet gericht is aan appellante, noch aan gemachtigde. Deze brief was gericht aan de huisarts en is eerst via de sociaal geneeskundige van de Medische Opvang Asielzoekers (MOA) Leersum, Papendrecht en Utrecht bekend geraakt. Immers, genoemde brief van de GGZ werd door de sociaal geneeskundige als bijlage bij diens brief van 2 november 2006 aan gemachtigde overgelegd. Voorts is van belang dat de medische stukken overeenkomstig artikel 8:58 Awb tijdig werden ingediend om onderdeel uit te maken van het onderzoek ter terechtzitting. Bovendien is de goede procesorde op geen enkele wijze in het gedrang gekomen. Ten slotte zij opgemerkt dat artikel 3 EVRM een absoluut refolementverbod behelst. Dit betekent dat de noodzaak kan bestaan om de nationale procedureregels niet tegen te werpen (zie EHRM 19 februari 1998).

Mitsdien verzoeken appellanten U hun hoger beroep gegrond te verklaren en op grond van de aangevoerde grieven:

- I de uitspraak d.d. 20 december 2006 van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, Vreemdelingenkamer, reg. nrs. Awb 02 / 76126 en 02 / 76130, geheel of gedeeltelijk te vernietigen;
- II het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren;
- III de beschikkingen van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 4 september 2002 en 6 september 2002, IND dossiernummer 0204.12.8008, te vernietigen;
- IV de Minister voor Vreemdelingenzaken te veroordelen in de door appellanten in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep gemaakte proceskosten.

Hoogachtend,

mr. mr. H. Postma

Producties:

1. machtiging
2. afschrift van de aangevallen uitspraak d.d. 20 december 2006 van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, Vreemdelingenkamer, reg. nrs. Awb 02 / 76126 en 02 / 76130
3. afschrift van de aanvullende gronden van het beroep d.d. 9 november 2006

Afschrift dezes wordt verzonden naar de Minister van Justitie.

200505151/1.

Datum uitspraak: 11 november 2005

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 03/46804 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 17 mei 2005 in
het geding tussen:**

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 31 juli 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 mei 2005, verzonden op diezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 juni 2005, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 29 juni 2005 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt appellant dat de rechtbank de beroepsgronden die in zijn brief van 25 maart 2005 staan vermeld ten onrechte niet bij de toetsing van het besluit van 31 juli 2003 heeft betrokken.

2.1.1. Aan dat besluit en het voornemen daartoe heeft de minister ten grondslag gelegd dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op appellant van toepassing is.

2.1.2. Bij brief van 28 augustus 2003 heeft appellant tegen dat besluit beroep ingesteld. Bij brief van 30 september 2003 heeft hij aangevoerd dat de minister de hem verleende verblijfsvergunning niet mocht intrekken, omdat geen sprake is van een novum en die intrekking daarom strijdig is met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Voor het eerst bij brief van 25 maart 2005 heeft hij beroepsgronden aangevoerd tegen het in het besluit met betrekking tot onderscheidenlijk de knowing and personal participation test, het risico op een behandeling, als bedoeld in artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) bij uitzetting en het familie- en gezinsleven, als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, ingenomen standpunt.

2.1.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 27 augustus 2004 in zaak nr. 200404253/1, JV 2004/407), worden de mogelijkheden om na afloop van de voor het indienen van beroepsgronden gestelde termijn alsnog aanvullende beroepsgronden in te dienen onder meer begrensd door de goede procesorde. Bij de beoordeling of de goede procesorde in de weg staat aan het betrekken van de in een zeer laat stadium aangevoerde beroepsgronden komt de rechtbank enige beoordelingsruimte toe.

De rechtbank heeft in aanmerking genomen dat, nu de minister in

het bij de rechtbank bestreden besluit uitdrukkelijk op de knowing and personal participation test, het door appellant gestelde risico op schending van artikel 3 van het EVRM en de vraag of sprake is van schending van artikel 8 van het EVRM is ingegaan, niet valt in te zien dat daartegen gerichte beroepsgronden eerst achttien maanden na het indienen van de beroepsgronden en elf dagen voor de behandeling van de zaak ter zitting konden worden aangevoerd. Voorts heeft zij overwogen dat gezondheidsproblemen van de gemachtigde van appellant niet tot het oordeel kunnen leiden dat zij niet eerder in staat was om de gronden in te dienen, nu deze problemen niet nader zijn onderbouwd.

Er is geen grond voor het oordeel dat de rechtbank, aan wie ter zake van de vraag of sprake is van strijd met de goede procesorde enige beoordelingsvrijheid toekomt, daaraan aldus geen juiste toepassing heeft gegeven. De grief faalt.

2.2. Hetgeen in de grieven 2 en 3 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. R.W.L. Loeb, Voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van Breda, ambtenaar van Staat.

**w.g. Loeb
Voorzitter**

**w.g. Van Breda
ambtenaar van Staat**

Uitgesproken in het openbaar op 11 november 2005

**310-490.
Verzonden:**

**Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,**